

[Aase Olesen]

synes bestemt ikke, den er blevet bedre ved de ændringsforslag, som her foreligger.

Jeg vil gerne henvise til, at det radikale venstre i betænkningen opfordrer regeringen til at tage loven om lokalnævn op til ny behandling efter de principper, som ligger bag Dansk retspolitisk Forenings forslag til lokalnævnenes sammensætning og virke, når der behandles klager over politiet.

Ud fra denne holdning kan vi ikke støtte lovforslaget i den udformning, det nu har fået, og vi vil stemme imod ændringsforslagene.

Wilhelm (VS):

Allerede ved første behandling kunne vi konstatere, at regeringens initiativ i anledning af den årelange kritik fra pressen, fra befolkningen og fra forsvarsadvokaterne af lokalnævnenes behandling af klagesager var et femterangs illusionsnummer. Politiet skulle fratages stemmeretten, som aldrig bruges, og i øvrigt skulle alt blive ved det gamle, dog således, at kommunalbestyrelserne ikke skal behandle klager over politiopbud, de selv har rekvireret.

Det, der er sket ved udvalgsbehandlingen, er, at nummerets klassifikation er ændret: det er ikke længere et femte-, men et sjetterangs illusionsnummer.

Det minder om en kortkunst, der i sværhedsgrad og udførelse ligger på et niveau, som enhver 7-årig kan divertere med, men når det femte es så oven i købet falder ud af ærmet i utide, er det lidt pinligt, hvis det ikke netop er sådan, at tryllekunstneren er en entusiastisk 7-årig, og det er justitsministeren jo ikke ligefrem. Men det var netop det, der skete, da ministeren var til de allerførste drøftelser af forslaget i retsudvalget.

Før udvalget overhovedet havde markeret nogen holdning til dette forslag, tilbød ministeren, som det hedder, at ændre det fuldstændig, således at nævnene i klagesager suppleredes med et medlem udpeget blandt forsvarsadvokaterne og politiet til gengæld beholdt stemmeretten. Der var ikke bedt om sådan et ændringsforslag. Det fløj simpelt hen umotiveret ud af ærmet som det falske es. Hvad der lå bag, er ikke så svært at greje, for ministeren kunne straks oplyse, at politiets organisationer efter alt at dømme ville kunne godtage en sådan ordning, og senere

er det jo kommet frem, at forsvarsadvokaterne overhovedet ikke var blevet spurgt om sådan en ordning på det tidspunkt.

Det er uhyggeligt karakteristisk for regeringens og for alle skiftende justitsministres holdning til den slags spørgsmål, at ikke forsvarsadvokaterne, ikke offentligheden, ikke retsudvalget, men politiet skal have afgørende indflydelse på og deltage i forhåndsdrøftelser af, hvordan, hvor meget, og af hvem politiet skal kontrolleres. Det er en sand fobi, som ikke kun har ramt regeringer og justitsministre, men også en hel række partier herinde, og som også viste sig, da det sidste ændringsforslag kom på bordet. Hvad krævede man straks fra de borgerlige partier? At det ændringsforslag, som drejede sig om de kommunalt ansatte, skulle forelægges politiets organisationer til udtalelse. Men de har jo ikke et klap med det at gøre. Det vedkommer dem overhovedet ikke. Der var ingen, der krævede, at det blev forelagt Kommunernes Landsforening eller andre til udtalelse, men politiets organisationer skulle pludselig også spørges om dette ændringsforslag, der drejer sig om de kommunalt ansatte.

Jeg synes ikke, det tjener ministeren til ære, at han i den offentlige debat har påstået, at kritikken mod lokalnævnetsordningen alene har bygget på rent statistiske argumenter vedrørende omfanget af afvisningerne. At mere end 90 pct. af klagerne alene efter en rapport fra de involverede politifolk afvises som det, der hedder »åbenbart grundløse«, er alarmerende nok, men dertil kommer, at det er direkte usandt, når ministeren, som det skete i TV-diskussionen for nylig, hævder, at der ikke har været kritik af konkrete lokalnævnsafgørelser. Aviserne har bragt mange afgørelser, som set fra borgernes synspunkt er helt ubetryggende, og som har været gennemheglet i aviserne. Mange af de eksempler er direkte fremdraget af forsvarsadvokater. Det kunne måske være en opgave for Dansk retspolitisk Forening at samle nogle af disse sager, så justitsministeren, der åbenbart har glemt det, kan blive mindet om, at kritikken ikke kun går på afvisningstallet, 93 pct., men også på indholdet i disse afgørelser.

Det kunne for øvrigt samtidig være interessant at se en retrospektiv udstilling af, hvad daværende retsudvalgsformand hr. Ole Espersen har sagt om behovet for at ændre